

ALTAY ÖKTEM

YANLIŞ
YANLIŞ
YANLIŞ
HAYAT
LAR

—
Türk
Edebiyatı
Roman
—

Altay Öktem, 1964 yılında İstanbul'da doğdu. Kuleli Askeri Lisesi'ni ve Trakya Üniversitesi Tıp Fakültesi'ni bitirdi. Edebiyat hayatına şiirle başlayan Altay Öktem edebiyatın birçok türünde ürün verdi. Edebiyat dergilerinin yanı sıra *Öküz* ve *Hayvan* adlı popüler kültür sanat dergileri ile Pen-guen adlı mizah dergisinin yazar kadrosunda yer aldı.

Çeşitli dönemlerde, *Cumhuriyet*, *Radikal*, *Akşam* ve *Vatan* gazetelerinin Kitap eklerinde düzenli olarak yazdı. 1990-92 yılları arasında *Yazılı Günler* adlı edebiyat dergisinin yayın kurulunda yer aldı.

2002 yılında Karg'art galeride Genel Kültürden Kenar Kültüre 101 Fanzin adlı bir sergi açtı.

2007-2008 arasında *Yüxeses Karakalem* ve *46 Karakalem* adlı kültür sanat dergilerini yayımladı.

2012 yılında kurulan Fabisad'ın (Fantastik ve Bilimkurgu Sanatları Derneği) kurucuları arasında yer aldı ve bir dönem genel başkanlığını yaptı. Türkiye Yazarlar Sendikası ve PEN üyesidir. 2005-2008 arasında, iki dönem Türkiye Yazarlar Sendikasının yönetim kurulunda yer aldı. 2013-2014 arasında Marjinal Yayınları'nın genel yayın yönetmenliğini üstlendi.

Kitapları

Şiir: *Eski Bir Çocuk* (1992), *Sukuşu* (1992), *Beni Yanlış Öptüler Aslında* (1993), *Çamur Şiir* (1995), *Her şey; Oda Kırbacı Ayna* (1998), *Sokaklar Tekin Değil* (2003), *Parça Tesirli* (2005), *Beni Yanlış Öptüler / Toplu Şiirler* (2006), *Dört Kırıtık Opera* (2009), *Fazla Elli* (2016).

Roman: *Filler Çapraz Gider* (2001), *Tanrı Acıkınca* (2003), *Bu Kitaptan Kimse Sağ Çıkamayacak* (2005), *O Adam Babamdı* (2015), *Thomas Düşerken* (2017).

Deneme: *Hayat Bazen Çentiklidir* (2002), *İçimde Bir Boşluk Var* (2004), *Sık Rastlanan Hastalıklar Atlası* (2007), *Yarım Yanlış Yerde* (2009).

Öykü: *Aslında Saçları Siyahtı* (2002), *Sonsuz Sıkıntı* (2010).

Antoloji: *Şehrin Kötü Çocukları* (2002), *Kara Şiir Antolojisi* (Halil Gökhan'la-2013).

Derleme: *Genel Kültürden Kenar Kültüre 101 Fanzin* (2002).

İnceleme: *Şeytan Aletleri* (2000), *Anadolu Yakasının Sıfır Noktası: Bağlarbaşı* (2010).

Çocuk Romanı: *Çalılar Dünyası* (2010), *Çalılar Diyarı* (2018), *Kral Kılıçbalığı* (2019).

Çeviri: *Betonda Yeşeren Gül* /Tupac Shakur (Sabri Kalıç'le-2013), *Prozac Artık Yetmediğinde* / Niklas Kvarforth (Zeynep Çolakoğlu'yla-2014).

Ödülleri

1988 Ali Rıza Ertan Şiir Ödülü

1989 Akademi Kitabevi Mansiyon

1991 Yaşar Nabi Nayır Şiir Ödülü

1995 Orhon Murat Arıburnu Şiir Ödülü

2000 Cemal Süreya Şiir Ödülü

Yalan Yanlış Hayatlar

YALAN YANLIŞ HAYATLAR

Yazan: Altay Öktem

Editör: Sevim Erdoğan

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Ekim 2019 / ISBN 978-605-09-????

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Feyza Filiz

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / C Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Yalan Yanlış Hayatlar

Altay Öktem

Tuhaf Adamlar,
Çapraz Hayatlar,
İmkânsız Aşklar

Tabaktaki lakerdaya dalgın gözlerle, uzun uzun baktı

Tabaktaki lakerdaya dalgın gözlerle, uzun uzun baktı. Bir parçacık iştahı vardı, o da kaçmıştı çoktan. Garsona el etti. Başparmağını işaretparmağıyla birleştirip havaya bir şeyler yazarmış gibi yapınca garson hesabı istediğini anladı. Haninin garsonu. Anlar tabii.

Garson, yavaşça yanına yaklaştı, gizli bir bilgi verirmiş gibi kulağına eğildi, “Şef garsonla konuştum, sıkıntı yok, hesabınız görülüyor” dedi.

“Anlamadım!”

Şaşırmamış ya da söylediklerini tuhaf karşılamamıştı. Sahiden anlamamıştı. “Hesabınız görülüyor” ne demekti? Hesabı ödeniyor muydu yani? Di’li geçmiş zamanla “Hesabınız ödendi” ya da devam eden şimdiki zamana uygun biçimde “Hesabınız ödeniyor” dese, iyi kötü anlardı. En azından, eski Türk filmlerinin repliklerinden alışkındı bu tür cümlelere. Yine de gayriihtiyari dönüp yan masalara bakmaktan kendini alamadı. Hiç kimsenin hesap öder, hele de başkasının hesabını öder gibi bir hali yoktu. Zaten altı üstü üç masa doluydu. Birinde ince surath, kirli sakallı, sinik bir adam, karşısında oturan balıketli, pür makyajlı kadına kendini beğendirmek için martavallar okuyordu. Bu işlerde tecrübesi olmadığı, esprileri arka arkaya sıralamasından belliydi. Halbuki bir kadını etkilemenin yolu, belli aralıklarla espri yapmak, iki esprinin arasında kendine güvenli, snop bir tavır takınarak suskun kalmaktır.

Diğer masada, işadama kılıklı üç kişi vardı. Konuşulacak konuları hızla tüketmişler, dalgınlıkla etrafa bakınma, her yudumdan önce “Haydi şerefe” diyerek ikide bir kadeh tokuşturma aşamasına geçmişlerdi. Evli oldukları yüzlerinden okunuyordu. Güya erkek erkeğe felekten bir gece çalmışlardı. Ama gecenin sonuna gelinmiş, “Bu saate kadar neredeydin, ne haltlar karıştırdın?” sorusuna cevap verme, azar işitme vakti yaklaşmıştı. Masaya ilk oturdukları andaki neşe, yerini tedirgin bir bekleyişe bırakmıştı.

Üçüncü masadaysa iki kadınla bir adam oturuyordu. Sadece meze ve ara sıcakla yetinmişler, taş çatlasa bir otuz beşlik içmişlerdi. Sadece rakıyı ve mezeleri değil, sözcükleri de iktisatlı kullanmışlardı. Meyhanenin, elbette onunkinden sonraki en suskun masasıydı bu.

Nesrin bütün ihtimalleri hızla düşündü. Biri adamın karısı, diğeri baldızı olabilir. Ya da karısı ve kendi kız kardeşi. Kız arkadaşı ve kız arkadaşının kankisi. Kadınlardan biri diğerrinin eltisi de olabilir ama o daha küçük ihtimal.

Şimdi bunlardan hangisi, neden ödesin ki onun hesabını?

Bu vakitte, meyhanede tek başına oturan bir kadının hesabını ya tesadüfen orada bulunan eski sevgililerinden biri öder; görünce anıları depreşir, şevke gelir, geçmişte yaşadıkları aşk dolu gecelere bir tane daha ekleme umuduna kapılır; ya da hazır İstanbul’a gelmişken felekten bir gece çalmak için kapağı bu meyhaneye atmış bir küçük kasaba esnafı onu gözüne kestirmiştir. Başka ihtimal yok.

Açıkça söylemek gerek ki, birincisi imkânsız, ikincisi mümkün değil.

Her şeyden önce, şu masalarda oturan beş adamdan hiçbiri Nesrin’in eski sevgilisi değil. Zaten bu yaşına kadar üç kişi girdi hayatına, onlar da ne kadar sevgili sayılır, o da tartışılır ama üçünün de ne buranın ne de başka bir meyhanenin kapısından içeri girme ihtimalleri yok.

İlki Hakk'ın rahmetine kavuştu, o gelemez. İkincisi, aslında ikinci bile sayılmaz, insanın bir buçuk diyesi geliyor, o da gelemez, iki seksen yatıyordur şimdi bir sedirde. Değil kalkıp meyhaneye gelmek, top patlasa, deprem olsa, kıyamet kopsa, yattığı yerden kalkmaz, hatta parmağının ucunu bile kıpırdatmaz.

Üçüncüsü uzun hikâye.

Ölenin arkasından kötü konuşulmaz ama Nesrin'i en çok yaralayan ilki olmuştur. Ne zaman aklına gelse siniri bozulur. Adam durup dururken onu terk etti. Hayatında başka bir kadın olsa, hadi neyse. Meğer başka bir kadın değil, başka bir ülke varmış. Gecenin bir yarısı kapısına dayandı, "Ben Amerika'ya gidiyorum" dedi. O güne kadar bir kere bile Amerika lafı çıkmamıştı ağzından. Öyle bir planı olsa Nesrin bilirdi. İnsan durup dururken, "Buradan sıkıldım, gidip biraz da Amerika'da takılayım" der mi?

Gitti de ne oldu? Nesrin hayatına devam etti iyi kötü, olan ona oldu. Nesrin sonradan öğrendi ki Harlem'de dönerci dükkânı açmış. Zenci bir kadınla evlenmiş. Nesrin bozuldu bozulmasına ama kendine bile belli etmedi. "Allah işini gücünü rast getirsin, Allah mesut etsin" dedi.

Çok geçmedi, bu sefer de Harlem'in izbe sokaklarında bir kavgaya karıştığı haberini aldı Nesrin. Altı yerinden bıçaklanmış. Zaten yolunu kesenler altı kişiymiş. Hepsini birer bıçak sokmuş demek ki.

İkincisi için aslında söylenecek pek bir şey yok. Zaten ne yaşanmıştı ki aralarında, sadece sohbet muhabbet, o da altı üstü üç hafta. Tabii biraz duygusallık vardı işin içinde, hoşlanma falan, ama doğruya doğru, fiziksel değil, sözel bir ilişkiydi yaşadıkları. İnsan hiç kıpırdamadan, sırtüstü yatarak geçirebilir mi hayatını? Oluyormuş demek ki. Zaten mahallede "Yatay Mahmut" lakabını takmışlardı adama. Ailesinin, belki düzelir diye yapmadığı fedakârlık kalmamış, hatta el-

lerindeki üç kuruş parayı denkleştirip iş bile kurmuşlardı. Ama nafile. Olmayınca olmuyormuş demek ki.

Üçüncüsü, sahiden uzun hikâye. Uzun olduğu kadar da akıl almaz bir hikâye. Aralarındaki her şey yolunda giderken adam ani bir kararla din değiştirmişti. Aslında onunlike din değiştirmek de denemez. Tanıştıklarında dinle falan alakası yoktu. Söz meclisten dışarı, ateist gibi bir şeydi. “Olsun” dedi Nesrin, “yine de insan adam, hem piyasada erkek mi var? Bulup da bunayacak değilim. Herkesin fikri kendine, ateistse ateist, belki zamanla düzelir...” Demez olaydı. Meğer adamın zamana falan ihtiyacı yokmuş. Dün bir bugün iki demeye kalmadan, dine döndü. Hem de ne dönüş. Dinden dine döndü durdu.

Gerçi o henüz ölmedi. Mahmut gibi, o da hâlâ hayatta. Ama takdir edersiniz ki, eskinin papaz yardımcısı, şimdinin koskoca müezzini, istese de kapısından içeri giremez böyle mekânların.

İkinci ihtimale, yani felektan bir gece çalmaya kalkan küçük kasaba esnafına gelince... O hiç mümkün değil. Her şeyden önce, öyle tiplerin yanaşacağı bir kadın değil Nesrin. Kılığına kıyafetine, oturuşuna kalkışına bakan ondan iş çıkmayacağını anlar. Zaten böyle adamlar kadın sarrafıdır. Bir bakışta notunu verirler. Ayrıca bu meyhane, zamparalık teşebbüsünde bulunacak kişilerin tıynetine uygun bir yer de değil. Civarın en düzgün mekânlarından biri olarak biliniyor. İçyüzünden haberdar olmayanlar için nezih bir yer bile sayılabilir.

Bu ihtimalleri eler elemez, *saf mıyım neyim*, diye düşündü, gözünü masalardan ayırıp kasaya çevirdi. Birinin kasanın önünde dikilip “Hanımefendinin hesabını ödemek istiyorum” demesine ihtimal vermiyordu tabii ki. Ama umut mantığı alt edebiliyor bazen. İşin parasında pulunda değildi, yanlış anlaşılmasın. Zaten kolay kolay kimseye hesabını ödetmeyecek kadar gururluydu. Biri ödemeye kalksa, “Bir dakika, orda dur bakalım” derdi. Ama şu anda farklı. Birisi hesabını

ödeyecek olsa buna sevinirdi. Garsonun dili sürçmüş, yanlışlıkla “Hesabınız görülüyor” demiş diye düşünür, içinden o tuhaf şüpheyi söküp atar, derin bir nefes alırdı Nesrin.

Kasanın önünde, elini cüzdanına atmış, onun hesabını ödemek üzere bekleyen birini göremeyince aniden yüreğinde bir sıkışma hissi belirdi, boğazına bir düğüm geldi oturdu. Kasanın önü bomboştı. Kütük gibi bir yazarkasa, yazar-kasanın yanında bir limon kolonyası şişesi ile ucuzundan bir paket peçete vardı, o kadar. Soğuk soğuk terlemeye başladı. Basit bir yanlış anlama meselesi değildi bu. Tesadüfen, kaderin nadiren oynadığı oyunlardan birinin kurbanı olmuştu. Olmuştu demeyelim de, galiba olmak üzereydi.

Meyhanenin gediklisi, demirbaşı olan o şef garson yazar-kasanın yanına geçti, dirseğini dayadı, elini de şakağına koyup Nesrin’e bakmaya başladı. Tek gözünü hafifçe kıpmış, dikkatlice davranışlarını, daha doğrusu şaşkınlık içinde bo-calamasını izliyordu.

Derken elini beline attı. İnsan işte, umudu tükenmiyor. *Belki de hesap pusulasını kemerinin arasına sıkıştırmıştır, oradan çıkaracaktır*, diye düşündü Nesrin. Saçma olmasına saçmaydı ama diğer ihtimali aklına getirmemek için bir iki saniyeliğine de olsa kendini kandırmaya çalıştı. Böyle durumlarda saniyeler önemlidir. Eğer yaşanacak bir saniyen kalmışsa, bir saniye mutlu olmak ömre bedeldir. Kendini kandırmanın hiçbir sakıncası yoktur. Becerebiliyorsan, kandır tabii!

Şef garson, Nesrin’in kendini daha fazla kandırmasına müsaade etmedi. Elini belinden çekti. O anda Nesrin’in nefesi kesildi. Gerçek, bütün çıplaklığıyla gözlerinin önündeydi. 1960 model toplu bir Smith Wesson vardı adamın elinde. Silahı ona doğrulttu.

O anda meyhanenin altı üstüne geldi. Masalar, sandalyeler, pötikareli mavi masa örtüleri, kenarları sarı yıldızlı meze tabakları, rakı bardakları, buzluklar bir anda tepetaklak

oldu. Bir Nesrin kıpırdamıyordu, bir de şef garson. Gerisi dönüp duruyordu Nesrin'in gözlerinin önünde.

İçinden bir ses, "Adam sana yalan söylemedi, hesabınız ödeniyor demedi, dürüstçe hesabınız görülüyor dedi, daha ne yapsın" diye fısıldadı. Nesrin'in içinden gelen son sestü bu.

Hesap yanlıştı ama itiraz edecek vakit yoktu.

Kaderine razı oldu, gözlerini kapattı, çaresizlik içinde bekleyerek geçirdi son birkaç saniyesini.

Ah Nesrin... Annesinin sevgili kızı, Neriman'ın tek yurta ikizi, kader kurbanı, acıların kadını, yanlış hesabın Bağdat'tan dönmeyeceğinin kanıtı Neriman...

Hayatının o son anında, eğer ilahi adalet diye bir şey varsa ki, bence var, bu hesap öte dünyaya kalmayacak, bu dünyada göreceğimin, diye düşündü.

Şef garson hesabı süratle kapattıktan sonra kovboy filmle-
rindeki gibi namluyu üfledi, silahı beline yerleştirdi. O esna-
da Neriman, Topuzlu Sokak Numara Beş Taksim Üç'teki da-
iresinde, kelimenin tam anlamıyla kışını devirmiş, kanepeli
yanlamış, yatıyordu. Telefon çalmasa, sabaha kadar o kanepeli-
nin üstünde eşlenecekti.

Telefonun ekranında ASOÇPİK yazıyordu. Boş gözle-
re ekrana üç kez üst üste baktı Neriman. Yani her bakışın-
dan sonra gözlerini kaçırıyor, sonra yan gözle bir daha bakı-
yor, derken yine gözlerini kaçırıyor. Telefonu açmak iste-
memesi anlaşılır bir şey. Ama telefon çaldığı sürece, her sefe-
rinde umutla ekrandaki yazıya bakmanın, bir daha, bir daha
bakmanın ne anlamı var? Arayan kişinin adı kendiliğinden
değişmez ki. Sanki, "Ah başkası arasaydı da açsaydım, dur
kız, belki başkasıdır, bir daha bakayım, inşallah yanlış gör-
müşümdür, ASOÇPİK değildir belki" diye tereddütle biraz da
umutla ekrana bir baktı, bir kafasını çevirdi, sonra bir daha
baktı durdu Neriman.

Arayan değişmedi tabii. Açmayan da değişmedi. Neriman telefonu açmadı da ne oldu? Her zamanki gibi kapıya dayandı ASOÇPİK. Neriman kapıyı da açmadı. *Belki bu sefer inandı tutmaz, çalar çalar gider*, diye düşündü. Aslında kendi de inanmıyordu, ihtimal vermiyordu böyle bir şeyin olacağına ama dünya umut dünyasıydı işte.

Sonunda Neriman pes etti de kapıyı açtı mı yoksa ASOÇPİK omuz atıp kapıyı mı kırdı, bilinmez. Günahını almamak lazım. Ama içeri girdiği kesin.

Girmekle kalmadı, Neriman'ı kafasını duvarlara vura vura dövdü. "Bir daha bana kapıyı açmazsan, yemin olsun bu dayağı özlersen" dedi; sonra çok matah bir şey yapmış gibi ceketini omzuna attı, sivri burunlu ayakkabılarını ayağına geçirdi, tespihini parmaklarının arasında döndürerek Fitilli Meyhane'nin yolunu tuttu. *Şimdi oraya gitmem doğru olmaz, vazgeçsem mi acaba, yine bir arıza çıkmazın, dönemim en iyisi*, diye düşündü düşünmesine ama iki kadeh atıp rahatlamaya çok ihtiyacı vardı. Başka nereye gidebilirdi ki?

Ne düşürse düşünsün, ayakları onu Fitilli Meyhane'ye götürüyordu. Neyle karşılaşıacağından haberi yoktu.

Açıldığında yaşanan olayı saymazsak, neredeyse otuz yıldır tek bir vukuat bile çıkmamıştı Fitilli Meyhane'de. Bu, içkili bir mekân için rekordu. Ama olan olmuş, bunca yıl sonra, bir kez daha kana bulanmıştı Fitilli Meyhane.

1990'da, yılbaşına sayılı gün kala, hem de meyhane açılalı taş çatlasa on beş gün olmuşken iki ortak birbirlerine girmiş, büyük ortak Hamdi, küçük ortak Bekir'i tezgâhtaki mangal şişisiyle üç yerinden şişlemişti. Bekir olay mahallinde Hakk'a yürümüş, Hamdi de polise teslim olmuş, suçunu itiraf etmişti. Hamdi uzun süre yattı içerde ama Allah hesap soracağına tam tersini yaptı; önce yüzüne baktı Hamdi'nin, bir müddet sonra da yürü ya kulum dedi.

Cinayet işlendi diye bir süre kimseler adımını atmamıştı Fitilli Meyhane'ye. Zaten yeni açılmıştı, pek müşteri tutamamıştı. Ama çok geçmeden bu hadise unutuldu; iyi servis, güzel mezeler derken meyhane her gece dolup taşmaya başladı. Hamdi içerdayken Zakir işletti mekânı. Zakir henüz yirmili yaşların başında, genç, tecrübesiz bir delikanlıydı ama iyi kıvırdı bu işi. Demek meyhane işletmeciliği doğuştan gelen bir meziyetmiş, Allah vergisiymiş bir bakıma. Kısa zamanda dolup taşmaya başladı Fitilli Meyhane.

Kâzım meyhanenin kapısına vardığında görevliler, Zakir'in toplu tabancayla vurduğu müşteriyi siyah bir plastik torbanın içine sokmaya çalışıyor, polis kapının önüne sarı bant çekiyordu. Zakir bitik haldeydi. Sanki sivil polisin kafasına bastırmasına hiç gerek yokmuş, başını eğmeye dünden razıymış gibi iki büklüm giriyordu ekip otosunun arka kapısından içeri. Kâzım donup kaldı. "N'aptın Zakir?" diye mırıldandı sadece.

Polis araçlarının mavi ışığı döndü durdu Kâzım'ın kafasının içinde. Koşuşturma azaldı, Zakir'in içinde olduğu polis aracı olay yerini terk etti, ambulans siyah poşet içindeki maktulü adli tıbbı morga mı artık nereyeyse aldı götürdü, hava ayaza durdu, meyhanenin etrafını çepeçevre saran sarı bantlar rüzgârda titreşti, derken kalabalık dağıldı. Kâzım ancak ondan sonra kendine gelebildi. Boş gözlerle baktı durdu ışıkları kapanmış, sessizliğe gömülmüş meyhaneye.

Ellerini paltosunun ceplerine soktu, nereye gideceğini bilmeden sokaklarda yürümeye başladı. Bir süre sonra, kendini Neriman'ın kapısının önünde buldu. Önce derin bir soluk aldı, sonra hararetle yumrukladı kapıyı. "Açsana be kadın" diye bağırdı. Neriman bu geceki istihkakını doldurmuştu ya, alttan üstten iki kilidi kilitlemiş, zinciri de takmıştı kapıya. Açar mıydı hiç?

“Zakir birini vurmuş. Zakir’i götürdüler. Açsana şu kapıyı. Felaketin büyüğü geldi başımıza.”

Neriman kulağını kapıya dayamış, nefes bile almadan dinliyordu. Aslında onun beklediği, Kâzım’ın kapının açılacağından umudunu kesmesi, gerisingeri dönüp gitmesiydi. Ama bu “felaketin büyüğü” lakırdısını duyunca heyecana kapıldı, “Ne diyorsun sen, hakikaten mi, doğru mu diyorsun?” diye sordu kapıyı açmadan. Baktı ki durum sahiden ciddi, kilitleri döndürdü, zinciri çözdü, açtı kapıyı. Heyecandan fal taşı gibi büyümüş gözlerle baktı Kâzım’a. Gözbebekleri, dayak yüzünden kafasında oluşan yumrulardan bile daha iriydi.

Doğruydu. Kâzım’ın kardeşi Zakir, sittin senedir Fitilli Meyhane’nin şef garsonu olan o kibar adam elini kana bula-mıştı.

Zakir’in öldürdüğü kişinin Neriman’ın tek yumurta ikizi Nesrin olduğunu ise henüz ikisi de bilmiyordu.

**Hayat bazen
sırtından vurur
insanı...
Yanlış aşklarla,
yanlış insanlarla,
yanlış hayatlarla
karşılaşırsın;
bazen teğet
geçersin, bazen
bodoslama onların
kucağında bulursun
kendini.**

Her şey, Bekir'in altında pantolon üstünde pijamayla ekmek almak için bakkala koşmasıyla başladı... İşte o gün perde dedi yanlışlıklar komedisi... Bekir ekmek almak için çıktığı eve iki yıl sonra döndü...

Ölenin arkasından iyi konuşulmadığı, kalanın esamisinin okunmadığı zamanlardı...
Kazım'ın tabancası, Bekir'i öldüren mangal şişi, Sacit'in bilekliği, Cavidan'ın pembe fuları, Tonguç'un mavi tulumu, Çağatay'ın takkesi, Muzaffer'in Samsun paketi, Mevlüt'ün kibrit kutusu, Mahmut'un süpürgesi şahitti her şeye... Bir de 84 model kız gibi Şahin...
Yalan yanlış yaşanan hayatların sonu mu gelmişti, yoksa yeniden, en baştan yaşanmaya mı başlıyordu her şey, belli değildi. Zaten, bu işler asla belli olmazdı, kimse ne başını bilebilirdi ne de sonunu...

tavsiye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

₺ 29

ISBN 978-605-09-6704-3

9 786050 967043

Doğan
Kitap